

MAREA EVADARE DIN CANAL

CHRIS MOULD

Traducere de Andrei Covaciu

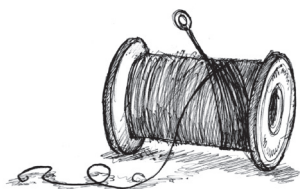

CORINT JUNIOR

— 2017 —

Vechiul
magazin
de catrafuse

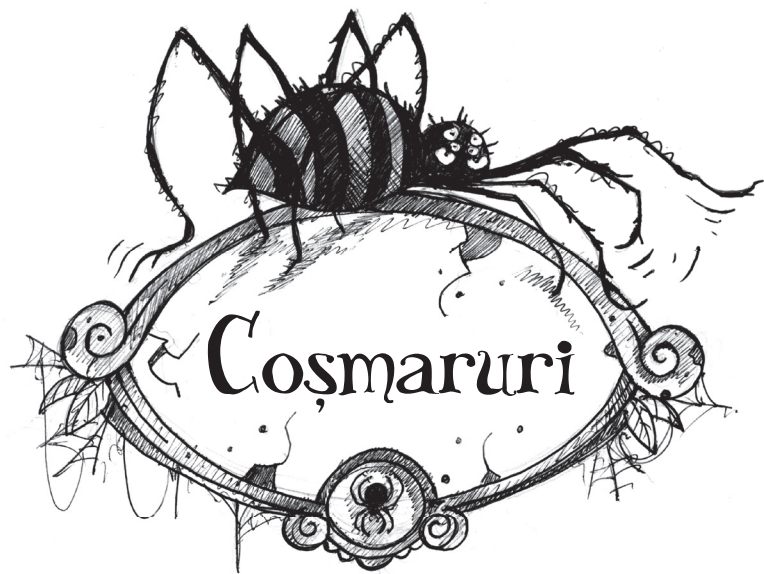
La capătul străzii se află un vechi magazin de catrafuse. Este sumbru și ponosit – și nimic interesant nu se petrece vreodată pe-acolo. Cel puțin așa cred cei mai mulți oameni...

Printre nesfârșitele ciudățenii fără folos, o corabie vârată într-o sticlă acoperită de praf zace pe un raft adunând pânze de păianjen. Dar, atunci când lumea nu se uită, un mic echipaj de pirați iese de acolo să exploreze împrejurimile.

Iar atunci când ești mai mic decât o ceșcuță de ceai, un magazin de catrafuse poate fi un loc destul de periculos...

Lucrurile nu mergeau prea bine pentru Năsturel, musul corabiei. Acum rămăsese înțepenit într-o pânză lipicioasă, incapabil să facă vreo mișcare, în vreme ce șase ochi famelici, opt picioare subțiri și o gură plină de colți ascuțiți se îndreptau către el. Domnul Dregby, păianjenul casei, în sfârșit îl înhățase pe tânărul Pirat de Buzunar

în capcana lui – așa că, pentru el, sosise ora mesei.

Domnul Dregby coborî încetișor către Năsturel, atârând de un fir mătășos. Își întinse cele opt picioare către micuțul pirat.

Năsturel se smucea cât putea de tare, încercând cu disperare să se elibereze, când...

BUF!

... căzu din hamac, trezindu-se din somn.

— Pe o mie de homari hoinari! exclamă el frecându-se la ochi și ridicându-se în picioare. Țsta chiar că a fost un vis *oribil*.

Năsturel se gândi că ar fi fost o idee bună să se urce pe coverta corabiei din sticlă și să arunce o privire de-a lungul și de-a latul raftului. Trebuia să se asigure că domnul Dregby stătea liniștit în cotlonul lui, și

nu la pândă, așteptând să îi pice în plasă vreun Pirat de Buzunar.

În clipa în care se strecură prin gâtul sticlei, coborând pe raftul de lemn, musul

avu parte de o surpriză plăcută. Soarele strălucea, aruncându-și razele prin fereastra vechiului magazin de catrafuse. Afară era o zi minunată, perfectă pentru a porni în explorare.

Un huruit puternic făcea aerul să vibreze.

Năsturel se uită în jos:

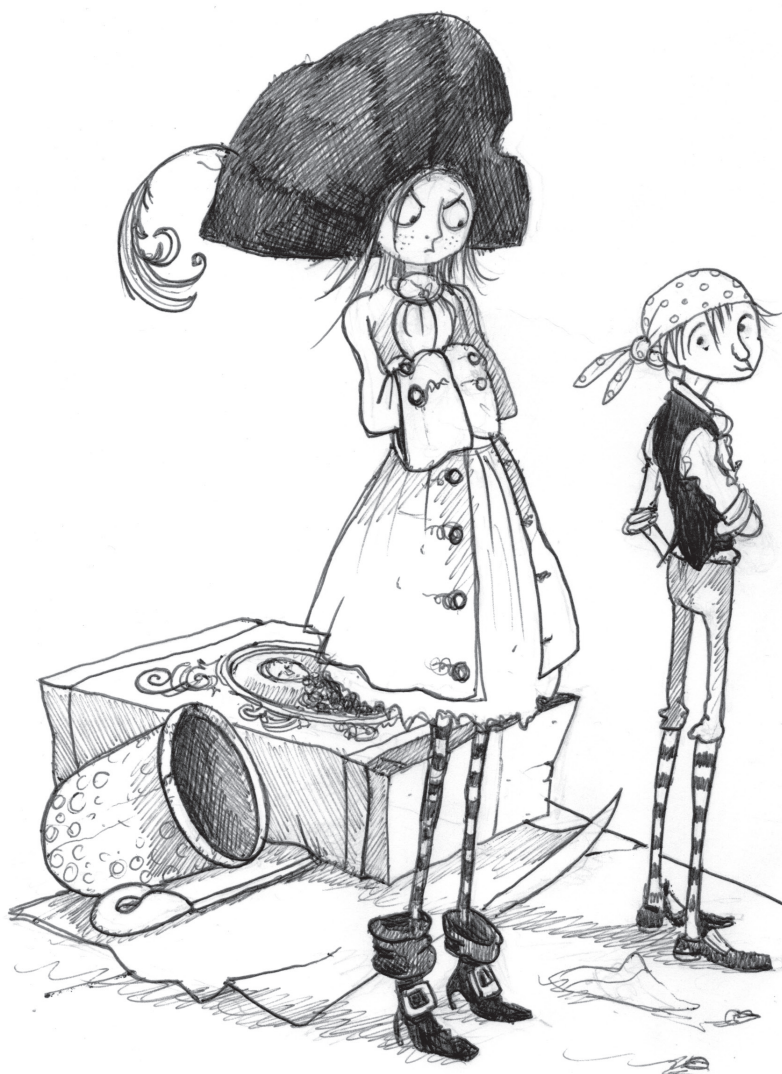
— Of, frate, iar îmi ghiorăie mațele! se văită el.

Merindele erau pe sponci în perioada aceea. Bieții membri ai echipajului de pirați abia dacă băgaseră ceva în gură în ultimele zile. Se mulțumiseră cu niște firimituri vechi de pâine și cu o bucată de brânză mucegăită, rămasă în urma ultimei lor aventuri. Toate acestea însă nu erau suficiente ca să umple burțile celor patru pirați și pisicii

corabiei. Bătrânul Unchi Noggin și Căpitanul Surimi erau niște mari mâncăi, iar lui Lily, cea mai tânără membră a echipajului, îi plăcea de asemenea să înfulece. Năsturel încercase chiar să ronțăie frunzele unei plante de ghiveci, dar experiența îi provocase o durere cumplită de burtă.

Problema apăruse în clipa în care proprietarul magazinului de catrafuse, domnul Tooey, mutase coșul lui Doyle sub raftul pe care locuiau Pirații de Buzunar. Mateloții se văzuseră nevoiți să găsească o cale de acces către podea, care să îl evite pe câinele cel viclean și bălos.

Singurul lucru la care era bun Doyle era ținerea la distanță a hainilor șoarecicide-plintă. Cine știe ce s-ar fi putut întâmpla

dacă aceștia ar fi pus mâna pe echipajul de pirați? Și nu o dată încercaseră să facă asta! Însă Pirații de Buzunar se vedeau acum *nevoiți* să părăsească raftul. Și asta destul de curând – pentru că altfel ar fi murit de foame.

Năsturel încă se gândea ce să facă mai departe în clipa în care își făcu apariția Lily. Aceasta îi aruncă o privire încruntată: întotdeauna își dădea seama când musul punea ceva la cale.

— Am ieșit să iau o gură de aer proaspăt, îi spuse Năsturel.

— Poftim? se miră Lily. Nu cred că e o idee prea bună... Mai ții minte ce s-a întâmplat ultima dată când ai plecat de capul tău? Haina ți s-a agățat în cârligul acela pentru

prins tablouri și era cât pe ce să devii prânzul domnului Dregby!

Vorbele acestea nu reușiră să îl demoralizeze pe Năsturel:

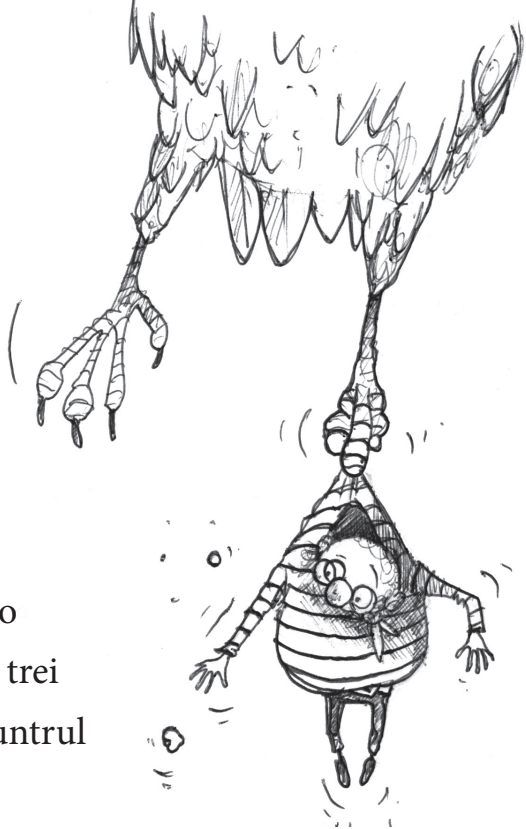
— Ce ai zice să vii cu mine? sugeră el. Am putea să mergem la vânătoare, pe stradă, ca să ne asigurăm micul dejun – și să ne întoarcem înainte ca Unchiul Noggin și Căpitanul să se trezească.

Lily își puse mâinile în piept și îi aruncă lui Năsturel o privire și mai încruntată.

— Pe stradă? Ai înnebunit? Acum, că Doyle s-a mutat sub noi, nu putem nici măcar coborî de pe raft!

— Dar trebuie să mai existe o cale către podea – și apoi suntem *foaaaaarte flămânzi*, se plânse Năsturel frecându-și

burtica. Nu poți
ști niciodată
ce ai putea găsi
pe-acolo. Odată,
pe când Unchiul
Noggin era ceva
mai tânăr, a găsit o
bucată de pește și trei
cartofi prăjiți înăuntrul
unui ziar vechi.

Lily făcu „hm“ și își dădu
ochii peste cap.

— Ai auzit ce ți-am spus, Lily? o în-
trebă Năsturel. PEȘTE... ȘI... CARTOFI
PRĂJIȚI!

— Da, te-am auzit! îi răspunse Lily.
Am auzit povestea asta de un milion de ori.

Chiar mai des decât toate celelalte povești ale Unchiului Noggin. Dar ce s-a întâmplat mai departe, Năsturel? A fost atacat de un porumbel! Luat în gheare și lăsat într-un copac. Încă mai are cicatrice care îi amintesc de ziua aceea. Știi că și mie îmi plac aventurile, ca oricărui alt pirat, dar acolo, afară, este mult prea periculos!

Năsturel îi aruncă lui Lily o privire aparent spășită:

— OK, ai dreptate, spuse el. *Este* mult prea periculos. Îți promit că nu o să părăsesc raftul.

Lily însă nu putuse vedea că, în timp ce rostise aceste cuvinte, Năsturel își ținuse degetele încrucișate la spate.